

mere paa Helbredden end det at sidde det bestemte Antal Timer i Skolen.

Jeg har altsaa for at naa det Formaal, som jeg nu her nærmere har udviklet, ikke set nogen anden Vej, og jeg tror ikke, at der findes nogen anden Vej end at søge at opnaa Lovgivningsmagtens Medvirkning til at fastsætte Grundtrækkene; thi Andet er det ikke, der her tilsigtes, og der bliver endda overmaade meget tilbage for Undervisningsministeriet at ordne ad administrativ Vej, men man har da det Grundlag at bygge paa, som nu er blevet savnet i saa lang Tid. Jeg skal imidlertid ogsaa tilføie, at jeg ingen Tro har paa, at dette saa let vil kunne opnaas i nogen rimelig Tid, dersom den Leilighed, der nu her er tilstede, gaar ubenyttet hen, og medens jeg som sagt maa overlade til det ærede Medlem at afgjøre dette, maa jeg dog finde, at der i de nuværende Forhold, som jeg kortelig har tilladt mig at beskrive, maa være meget, som kan forjone det ærede Thing med Tanken om at slutte sig til et Forslag, som er fremkommet fra Ministeriets Side. Man kunde vel hertil sige, at det ikke er Ministeriets Forslag, men et Forslag, som er stillet af Mindretallet i det andet Thing; men jeg vil da hertil svare, at det i Virkeligheden i alt Væsentligt er Ministeriets Forslag, idet de Forandringer, der ere blevne opstillede af Mindretallet i Folkethinget, kun ere saadanne, som Ministeriet vilde gaa ind paa, ligesom deres Tal heller ikke er stort, og de ikke ere af nogen indgribende Betydning. Der er af det ærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn (Madvig) navnlig nævnt to Forandringer, med Hensyn til hvilke han nærer Betænelighed, og det er ganske vist, at jeg forsaavidt deler det ærede Medlems Anskuelse, som jeg, idetmindste med Hensyn til den ene af disse Bestemmelser, vilde have foretrukket, at den var bleven fastholdt, som den fandtes i det oprindelige Lovforslag. Den ene af disse Bestemmelser gaar ud paa en succesiv Nedlæggelse af de to nederste Klasser efter lobbestemte Regler, og

den anden gaar ud paa at afflasse latinff Stil ved Afgangseramen. Det er i Virkeligheden det, der udgjør Forffjellen imellem Ministeriets og Mindretallets Forslag. Nu kan man jo ganske vist have Betænelighed ved det ene eller det andet af dem — Nogle have en større, Nogle en mindre og Nogle maasse slet ingen — men een Ting vil jeg dog endnu gjøre opmærksom paa netop med Hensyn til disse to Punkter, nemlig det, at, hvilken Mening man end ellers kan have om dem, saa maa man dog, hvis man gaar ud fra, at Gjenemførelsen af den nye Skolereform skal foregaa ved Lovgivningsmagtens Medvirkning, holde sig overbevist om, at disse Punkter ikke vilde blive forandrede. Det er ikke alene Mindretallet, som har fastholdt dette, men Flertallet samstemmede fuldstændig dert, idet det bestemt har sluttet sig til den Overbevisning, at man ved en saadan Reform maatte gjøre det Skridt, at man ophørte at stille Fordring om latinff Stil ved Afgangseramen, og det var en endnu stærkere Fordring, at man idetmindste indskrænkede Skolerne til 6 Klasser. Mindretallet vilde notes med, at der efterhaanden blev nedlagt to Klasser, men dette vilde Flertallet ingenlunde notes med, men stillede Fordring om, at fire Klasser skulde afflases. Jeg tror derfor, at man — forudsat at man skal vedblive at gaa Lovgivningsveien, hvilket efter min Overbevisning er den eneste Vej, der kan gaas i denne Sag — upaatvivelig maa komme til at se disse to Punkter indtage deres Plads i den endelige Ordning, naar denne engang maatte komme.

Ploug: Da den høitærede Minister nu saa indtrængende har anbefalet det ærede Thing at fremskynde Sagen, tror jeg, at det med Hensyn til den forestaaende Beslutning om Udvalgs Nedsættelse eller ikke vil have nogen Betydning, hvis den høitærede Minister vilde svare mig paa det Spørgsmaal, om han vilde kunne gaa ind paa enkelte vistnok ikke meget indgribende Forandringer i det foreliggende